

A stylized floral illustration with a pink background. It features large, light pink flowers with dark blue stems and leaves. In the lower left, there is a large, brown, leaf-like shape with a white, wavy, shell-like detail. In the lower right, there is another large, brown, leaf-like shape with a white, wavy, shell-like detail. The text is positioned in the upper left area.

Olin sulle hyvä
ja sä olit mulle
pelkkä kusipää

Janina
Finnholm

OLIN SULLE HYVÄ JA SÄ
OLIT MULLE PELKKÄ
KUSIPÄÄ

JANINA FINNHOLM

OLIN SULLE HYVÄ JA SÄ OLIT
MULLE PELKKÄ KUSIPÄÄ

© 2026 Janina Finnholm

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-1186-6

Olenko mä enää koskaan ehjä?

LUKU 1. Paluu Kaislamäelle

Luukas

Mä en millään haluaisi takas Kaislamäelle. En, koska siinä on se vaara, että törmäisin Michaeliin. Mikä on hyvinkin mahdollista, sillä Kaislamäki on niin pieni paikka.

En halua nähdä Michaelia. Murtuisin kuitenkin saman tien ja muistaisin heti elävänä sen miten hän loukkasi mua. Miten hän piti mua pelkkänä pilkkanaan.

En ole vastannut hänelle ollenkaan sen jälkeen, kun lähdin isovanhemmiltani. Muutamia kertoja hän yritti soittaa mulle ja laittoi kymmenittäin tekstiviestejä. Mä en vain pystynyt.

Lähdin isovanhemmiltani heti seuraavana aamuna, kun se tapahtui. En siis ollut edes kesän loppuun saakka. Mun oli pakko lähteä heti. Mä en enää vaan pystynyt kohtaamaan Michaelia. Nyt

kuitenkin mun täytyy mennä takaisin, sillä vanhempani ovat koko kesän reissussa. Olisin totta kai voinut mennä mukaan, mutta ei mua huvittanut. Enkä olisi ollut mitään kovin kivaa matkaseuraa.

Viime kesä. Se muutti mua. Se muutti mua ihan todella paljon. En kokenut olevani enää yhtään samanlainen. En henkisesti enkä fyysisesti ulkonäköni perusteella. Upeat blondit hiukseni ovat nyt mustat ja omistan huulikorun. Kadotin itseni ihan totaalisesti. Enkä ole vielääkään löytänyt itseäni uudelleen. Värikkäät vaatteeni ovat vaihtuneet mustiin. Iloinen, leveä hymy, se todellakin katosi.

Nyt mä olen kuin vain varjo entisestä. Ja se on idiootin vika, joka tunnetaan myös nimellä Michael.

Lines on yrittänyt saada selville mitä viime kesänä tapahtui, mutta mä en ole pystynyt kertomaan. Enkä välttämättä edes halua. Kuten sanoin: Olen vain varjo entisestä. En pysty kertomaan edes parhaalle

ystävälleni viime kesästä. Ja mä kerron kuitenkin aina kaiken linekselle – tai olen ainakin ennen kertonut.

Mun opiskelut menevät suoraan sanottuna päin helvettiä. Opettajat ovat huomanneet, että mua vaivaa jokin, kuten myös mun luokkalaiset. Maalaaminenkaan ei enää tunnu samalta. En saa aikaiseksi kuin jotain epämääräistä sotkua. Kai sekin tietysti on jollain tavalla taidetta. Kaikki mun maalaukset ovat kuitenkin kovin synkkiä nykyään.

Teatteri ja tanssi ovat jääneet vähän sivummalle. Olen yrittänyt käydä treeneissä, mutta ne on aina mennyt päin helvettiä.

Mun vanhemmat on yrittänyt tukea mua, mutta se on haastavaa, sillä ne eivät tiedä mitä mulle tapahtui. Mä vaan muutuin, minkä mä sille voin.

"Seuraava pysäkki: Kaislamäki", havahdun kuulutukseen. Se saa mussa aikaan kylmiä väreitä. Helveti, mä en halua jäädä tästä junasta pois. Voisinko vain jäädä tänne ja mennä vaikka jonnekin Ouluun tai mihin tämä nyt onkaan menossa.

Huokaisen kovaan ääneen ja tyydyn nousemaan penkiltä pois. Ei ne asiat Oulussa parane. Mä vain toivon todella paljon, että mun ei tarvitse törmätä Michaeliin vielä tänään. Katsotaan sitten viikon päästä. Tai ei ikinä.

Nostan kassini ylähyllyltä. Näitä tavaransäilytyspaikkoja ei voitu sitten laittaa vielä vähän ylemmäs? Ärsyttävää.

Heitän kassin olalleni, joka tuntuu painavan yhtäkkiä paljon enemmän kuin tänä aamuna. Laittoiko joku tänne kiviä sillä välillä, kun mä en katsonut?

Laahustan muiden matkustajien perässä pois junasta. Miksi kukaan haluaisi tulla Kaislamäelle lomalle? Ja tärkein: miksi kukaan haluaisi **asua** täällä? Parasta tässä reissussa olisi, jos Michael olisi muuttanut pois täältä, mutta se taitaa olla pelkästään kuvitelmaa ja mun omaa toiveajattelua.

Vedän syvään henkeä ja nautin tuosta kesän tuoksusta. Etsin katseellani isovanhempiani eikä mene kauaakaan, kun näen heidät. Pappa näyttää yhtä

tylsistyneeltä kuin aina ennenkin. Mummi taas katsoo mua innoissaan ja hymyilee leveästi. Hänen hymynsä kuitenkin muuttuu hieman sääliväksi. Hän oli varmaan ehtinyt unohtaa miltä näytän. Kyllä he olivat jouluna käymässä meillä. Kai hän oli vain jo unohtanut, että en ollutkaan se sama ilopilleri Luukas kuin viime kesänä. Anteeksi vain, mutta en tiedä voiko sitä Luukasta saada enää koskaan takaisin.

Halaan pappaa ensin pikaisesti kuten aina ja sen jälkeen mummi vetää mut tiukkaan halaukseen. Hän halaa mua todella pitkään ja mä alan pikkuhiljaa tuntea oloni epämurkavaksi.

"Mitä sulle kuuluu?" Mummi kysyy varovaisesti. Häenkään ei varsinaisesti tiedä mitä viime kesänä tapahtui. Sanoin vain hänelle, että mulle ja Michaelille tapahtui jotain, mutta en halunnut alkaa kertomaan sen tarkemmin. Enkä kyllä halua vieläkään. En nimittäin tiedä olenko vieläkään valmis puhumaan asiasta.

"Ihan okei", vastaan yksitoikkoisesti. Mummi katsoo mua jälleen sillä säälivällä ilmeellä. Katson häntä varoittavasti, sillä hän näyttää juuri siltä, että haluaisi kysyä multa vaikka mitä kysymyksiä.

Kuten: *Miksi sun kauniit blondit hiukset on nyt mustat, miksi sulla on toi huulikoru ja oletko valmis kertomaan viime kesästä.*

Pappa ottaa laukkuni ja heittää sen auton takakonttiin. Menen perinteisesti istumaan takapenkille. Huokaisen syvään ja alan tuijottamaan maisemia. Tutut puut, tutut rakennukset ja tutut talot. Kaikki se mitä en haluaisi enää muistaa.

Vaikka en haluaisikaan muistella viime kesää, se tulee välillä pakostakin mieleeni. Kaikki ne Michaelin sanat. *Mä panin yhtä Alisaa eli tasoissa ollaan.* Se hiton Kasper pussasi mua, en mä sitä. *Mä vaan katsoin saisinko mä sut mun kanssa sänkyyn. Miksi mä olisin susta edes välittänyt.*

Tuo kaikki on sydäntä raastavaa. Mä oikeasti rakastin Michaelia. Tuntuu, että rakastaisin edelleenkin, vaikka en todellakaan haluaisi. Michael ei tainnut ikinä oikeasti rakastaa mua tai niin se ainakin väitti. Kaikki ne meidän söpöt hetkemme oli

sille pelkkää esitystä. Ja se hiton ärsyttävä, täydellinen poika kehtasi viedä vielä mun neitsyyden.

Kun pappa ajaa heidän kotinsa pihaan, mä suorastaan juoksen ulos autosta. Otan äkkiä kassini ja lähdén sisälle. Heitän kenkäni mihin sattuu. Kuulen mummini huutavan jotain, mutta mä en nyt jaksa kuunnella. Juoksen portaat ylös huoneeseeni. Paiskaan oven kiinni ja hyppään sängylleni. Otan tyynyni kasvoilleni ja kiljun siihen niin kovaa kuin sielu sietää. Täysin samalla hetkellä kuulen ukkosen jyrinän. Nostan katseeni ja huomaan, että ulkona rupesi satamaan vettä kuin saavista. Okei, kuumottavaa. Luontoäitikin on surullinen ja ilmeisesti myös vihainen mun puolesta.

"Luukas! Sua kysytään ovella!" Kuulen mummini huutavan alakerrasta.

"Mua ei kiinnosta", huudan mumminille takaisin. Kuka siellä voisi edes olla? En tunne edelleenkään melkein ketään täältä. No voisihan siellä ehkä olla Bryan. Tai sitten Kasper on tullut pyytämään anteeksi tai jotain. Mutta mua ei siltikään kiinnosta. Mä en halua nähdä ketään. Haluan vain maata mun sängyssä

ja

masentua

yksinäni.

"Tule nyt vaan!" Mummi huutaa jälleen.

Päästän suustani turhautuneen huokaisun sekä erittäin kimeän huudon. Nousen vaivalloisesti ylös sängystä. Katson pikaisesti itseäni peilistä. Erittäin hienoa, silmäni ehti nyt jo turvota hieman.

Kävelen hitaasti portaita alas ja huomaan isovanhempani keittiössä. Katsahdan ulko-ovelle ja tajuan sen olevan kiinni. Onpas isovanhempani kivalla tuulella tänään. Ei päästänyt tyyppiä edes sisälle. Mummi katsoo mua oudolla ilmeellä, mutta tyydyn vain sivuuttamaan koko asian. En nyt jaksa

leikkiä mitään arvausleikkejä mummin ilmeiden kanssa.

Väännän ulko-oven kahvaa alaspäin ja avaan sen. Ja totta helvetissä edessäni seisoo juuri se ihminen, jota en halunnut enää ikinä nähdä.

"Älä vittu unta näe", on ensimmäinen lauseeni, jonka saan suustani.

Edessäni seisoo läpimärkä Michael katuvalla ilmeellä.

LUKU 2. Sä särjit mun sydämen

Luukas

"Älä vittu unta näe", on ensimmäinen lauseeni, jonka saan suustani, kun näen edessäni läpimärän Michaelin.

Olen pistämässä oven kiinni, mutta en valitettavasti kuitenkaan onnistu siinä sillä Michael tunkee jalkansa oven väliin.

"Voisitko sä päästää mut sisälle? Täällä sataa ihan hitosti", Michael sanoo osoittaen taaksensa. Vau mikä sherlock. Tiedän kyllä erittäin hyvin, että siellä sataa. En mä sentään vielä sokea ole.

Tuijotan Michaelia silmiin ehkä yhden millisekunnin ajan, jonka jälkeen käännän katseeni äkkiä pois.

"No en voi. Huku vaikka siihen sadeveteen mulle on yks vitun hailee", vastaan ja hymyilen pojalle sarkastisesti.

Kirjasarjan toisessa osassa palataan tuttuun kylään seuraamaan Michaelin ja Luukaksen rakkaustarinaa.

Viime kesä muutti Luukasta. Iloinen hymy on poissa. Värit on poissa. Luukas on vain enää varjo entisestä.

Luukaksen on aika palata Kaislamäelle. Mitä tapahtuu, kun hän törmää vanhaan tuttuun Mickeen?

Luukas yrittää löytää itsensä uudelleen ja siinä samalla viime kesää katuva Micke yrittää päästä takaisin Luukaksen lähelle. Se on vain hieman hankalaa, sillä tällä kertaa se on Luukas, joka on rakentanut ympärilleen suojamuurin.

Saako Micke rikottua muurin? Ja päästääkö Luukas pojan takaisin lähelleen? Ja ennen kaikkea: Antaako Luukas anteeksi tuolle pojalle, joka vetää häntä aina vain puoleensa kuin joku magneetti?

BoD

